

POSTANOWIENIE

4 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 4 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości P. spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w T.
przeciwko P.O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P.O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 13 marca 2022 r., I ACa 1311/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P.O. na rzecz Syndyka masy upadłości P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

M.M.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie na skutek apelacji obu stron od zmienił zaskarżony wyrok z 7 października 2020 r. Sądu Okręgowego w Tarnowie w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 214 812 złotych.

Od wyroku Sądu drugiej instancji skargę kasacyjną wniósł pozwany, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oczywistości tej skarżący upatrywał „w rażącym i oczywistym błędzie subsumcji, ustalonego przez Sąd Apelacyjny w Krakowie stanu faktycznego i faktów”.

Ponadto wadliwość ta, zdaniem pozwanego, tkwi także „w zastosowaniu przepisów prawa materialnego w wewnętrznej sprzeczności ustalonego przez Sąd Apelacyjny stanu faktycznego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu

Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Skarżący tym wymaganiom nie podołał. Po pierwsze nie wskazał przepisu prawa, który został naruszony przez Sąd drugiej instancji. Po drugie katalog aktów podejmowanych przez posiadaczy samoistnych jest otwarty, a wykonywanie władztwa właścicielskiego, wobec bogactwa stanów faktycznych, jest zawsze kwestią ustaleń i konkretnych okoliczności sprawy; skarżący w istocie zatem podważa ustalenia poczynione w sprawie, a które w postępowaniu kasacyjnym nie mogą być kwestionowane, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c. (zob. postanowienie z 15 października 2014 r., III CSK 228/14).

Zatem skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

Na marginesie można wskazać, że w rozumieniu art. 336 k.c. władzę faktyczną nad rzeczą ma nie tylko ten, kto z niej rzeczywiście, efektywnie korzysta, ale także ten, kto ma tylko możliwość takiego korzystania, chociażby nie czynił z niej użytku (postanowienie z 16 listopada 2017 r., V CSK 15/17).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[as]

M.M.

